

Martin Olsen: Den højtærede Minister har ved Lovforslagets Fremsættelse givet en Redegørelse, kan man sige, over Forligsmændens Virksomhed i 1916 og fremhævet de Vanskeligheder, der den Gang optaarnede sig for ham. Det var under meget vanskelige Forhold, hans Virksomhed da foregik. Efter Krav af Arbejdsgiverne løber nemlig Overenskomsterne mere og mere ud samtidig, og naturligvis bliver Trykket og Gnidningen stærkere, naar der er mange Overenskomster til Behandling, end naar der er faa. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det hele vilde gaa lempeligere, og at Forligsmændens Virksomhed vilde blive mindre omfattende, hvis dette Forhold kunde ændres, men foreløbig er det saaledes. Derfor maa ogsaa den, der lader sig vælge til Forligsmand, være forberedt paa, at det, der skete i 1916, kan komme til at gentage sig. Ministeren fremsatte tillige nogle anerkendende Ord om Forligsmændens Resultater. For saa vidt man ved Resultater forstaaer Enighed, er jeg enig i Ministerens anerkendende Udtalelser, idet det er Forligsmændens Hovedopgave at søge at bringe Parterne til Enighed. Paa den anden Side er det vel ogsaa saa, at Arbejderne og maaske ogsaa Arbejdsgiverne ikke altid har været tilfredse med de opnaaede Resultater. For Forligsmændsstillings Vedkommende maa imidlertid Opgaven hovedsagelig være den at søge at opnaa Enighed, og det er jo lykkedes Forligsmændene. Derfor kan ogsaa jeg med denne Begrundelse tiltræde de anerkendende Udtalelser, der er fremsatte af Ministeren og af det ærede Medlem fra Vemmingdal (Jensen-Sønderup).

Det er betegnende, synes jeg, at et saa vigtigt Lovforslag som dette kan passere her i Tinget med saa korte Bemærkninger, som det her sker. Det viser, at der er Enighed om, at man maa fortsætte. Og hvad der bidrager til, at denne Enighed er til Stede, er, at Lovforslaget forinden dets Fremsættelse har været forelagt de paagældende Parter, Arbejdsgiverne og Arbejderne, der var repræsenterede i Udvalget af 7. August 1914, ligesom ogsaa Forligsmændene har haft Udkastet til Gennemsyn og tiltraadt det med den Ændring fra den tidligere Lov, der nu er foreslaaet. Jeg

vil ikke sige, at denne Ændring har vist sig nødvendig, men den er ønskelig, netop for at Forligsforhandlingerne kan føres, som de bør føres, saa frit som vel muligt. Skal Forligsforhandlingerne kunne føre til et Resultat, maa Parterne være frit stillede og ikke være bundne ved de Udtalelser, som de maatte fremsætte netop for at naa til Enighed. Det er derfor godt, at man ved Loven giver Parterne en Betyngelse imod, at saadanne Udtalelser, som de ikke skal hæfte ved, ikke skal kunne bruges af Modparten, medmindre begge Parter er enige derom, thi i saa Fald er det noget helt andet. Kun i saa Fald kan man bagefter paaberaabe sig, hvad der er sagt fra den ene eller anden Side under Forligsforhandlingerne. Med disse Bemærkninger kan ogsaa jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og uændret Vedtagelse.

Kofoed: Ligesom den foregaaende ærede Taler kan jeg tiltræde Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det til uforandret Vedtagelse i dette høje Ting.

Foss: Jeg kan fuldkommen slutte mig til de rosende Udtalelser, der er faldet om den hidtil fungerende Forligsmand. Jeg tror, de i enhver Henseende er paa deres Plads.

Naar dette Lovforslag nu forelægges, hvorefter Institutionen skal fornys, er det imidlertid ikke knyttet til en bestemt Person, det er Forligsmændsinstitutionen, der her har Betydning. Det er ikke nødvendigt her — allermindst da der er Enighed om Lovforslagets Skæbne — at forklare dette Forhold eller fordybe sig deri. Naar man i sin Tid, efter at der var tilvejebragt en vis Kræfternes Balance mellem de to store Partier, der anerkendte hinandens Berettigelse til hver paa sin Side at varetage deres Tarv, var enig om at anmode Lovgivningsmagten om at oprette en Forligsmændsinstitution, var det i Erkendelsen af den Betydning, som det maatte have, baade at den tredie Opfattelse, den, der hverken er Arbejdsgivernes eller Arbejdernes, kom til Udtryk, og at der var et neutralt Mellemed, som kunde bringe Parterne sammen og tilvejebringe Enighed paa et Tidspunkt, da det syntes